

částky 5.000 Kč s příslušenstvím (§§ 888, 889 obč. zák.), že vzájemné pohledávky dovolateli započtením namítané ve výši 1.718 Kč 30 h, 1.428 Kč 70 h, 267 Kč 80 h, 528 Kč 40 h, 1.000 Kč, 3.208 Kč 10 h a 2.000 Kč nejsou po právu, a že každý z dovolatelů je povinen zaplatiti žalobci — po odečtení pravoplatně uznané vzájemné pohledávky 330 Kč — po 4.835 Kč s příslušenstvím. Pouze tento závazek mohl by býti předmětem dovolacího řízení. Poněvadž však jde jak co do žalobního nároku, tak i co do vzájemných podlehávek započtením namítaných o souhlasné rozsudky a žádný z nich nepřevyšuje částku 7.000 Kč, je dovolání žalovaných podle § 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 2 zák. ze dne 11. prosince 1934, č. 251 a čl. I zák. ze dne 17. prosince 1936, č. 314 Sb. z. a n. nepřípustné, neboť odvolací soud nevyslovil jeho přípustnost pro zásadní význam rozhodnutí. Bylo proto odmítnuto.

Čís. 16365.

Význam důvodů odporu, uvedených při rozvrhovém roku, pro spor podle § 231 ex. ř.

Uložil-li zůstavitel testamentárnímu dědici, aby tehdy, prodá-li zděděnou nemovitost se zařízeným podnikem za kupní cenu převyšující určitou částku, vyplatil převyšující část odkazovníkům (zůstavitelovým dětem), vztahuje se dědicův závazek vyplatiti odkazovníkům onu část i na případ, kdy zděděná nemovitost byla prodána v exekuční dražbě.

(Rozh. ze dne 6. října 1937, Rv I 1585/37.)

Srv. rozh. č. 9770, 8874, 6655 Sb. n. s.

Zůstavitel Julius L. ustanovil universální dědičkou svou manželku Bertu L. a svým dětem (žalovaným) odkázal 100.000 Kč, dále nařídil, že universální dědička, kdyby zděděné nemovitosti a obchod prodala a výtěžek z prodeje převyšoval 100.000 Kč, má jej vyplatiti žalovaným rovným dílem. Podle odevzdací listiny se Berta L. zavázala, že kdyby prodala dotčené nemovitosti a obchod se všemi aktivy a pasivy za vyšší částku než 100.000 Kč, že vyplatí žalovaným ihned částku převyšující uvedený výtěžek z prodeje po srážce určitých položek, a k zajištění tohoto nároku žalovaných byla vložena podle dotčené listiny kauční hypoteka do nejvyšší částky 40.000 Kč. Poté byly zavazené nemovitosti u okresního soudu v F. prodány v exekuční věci E 333/35 za nejvyšší podání 308.200 Kč a žalovaní přihlásili k rozvrhovému roku uvedenou pohledávku 40.000 Kč, žádající za její přikázání z rozdělované podstaty. Žalobkyně (knižovní věřitelka) vznesla při rozvrhovém roku, konaném dne 12. září 1935, proti nároku žalovaných na přikázání částky 40.000 Kč, zajištěné na vydražených nemovitostech podle odevzdací listiny ze dne 16. října 1916, č. j. A V 309/15-20, odpor toliko proto, že podle odevzdací listiny jest pouze při prodeji nemovitostí a obchodu z volné ruky vyplatiti výtěžek převyšující částku 100.000 Kč, kdežto

v souzeném případě šlo o exekuční dražbu týkající se toliko nemovitostí. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Ježto se žaloba k provedení odporu podle § 231, odst. 2, ex. ř. nemůže opíratí o jiný důvod odporu, než byl uplatňován v rozvrhovém řízení (rozh. č. 9770 Sb. n. s.) a nelze tedy přihlížeti k důvodům odporu, které sice mohly býti uplatněny odporem, ale nebyly při rozvrhovém roku předneseny (rozh. č. 8874 Sb. n. s.), musí se dovolací soud omeziti na přezkoumání oprávněnosti včas uplatněných důvodů odporu. Tu nutno především souhlasiti s názorem nižších stolic, že nepadá na váhu, že v souzeném případě došlo k exekuční dražbě nemovitostí místo k jejich dobrovolnému prodeji, jež odevzdací listina podle názoru žalobkynina nutně předpokládá. Vždyť i podle zásad exekučního řádu zabavené věci prodává soud jako představitel osob na dražbě zúčastněných, tedy i povinného (rozh. č. 6655 Sb. n. s.), a nutno proto i soudní dražbu zařaditi mezi případy prodeje v odevzdací listině upravené. Otázkou, zda nižší soudy vyložily správně pojem výtěžku převyšujícího 100.000 Kč, netřeba se věcně zabývati, neboť v té příčině nebyl odpor vznesený žalobci při rozvrhovém roku odůvodněn, neboť podle zápisu o rozvrhovém roku nepřednesla tehdy žalobkyně nic o tom, na jakém skutkovém podkladě svůj nárok uplatňuje. Toto opominutí však nelze ve sporu teď doháněti a poněvadž ostatní důvody odporu, jak vyloženo, neobstojí, byla žaloba právem zamítnuta.

Čís. 16366.

Důvodem odkladu exekuce může býti zásadně též podání žaloby odpůřčí o neúčinnost exekučního titulu, i když odpůřčí žaloba nesměruje přímo proti exekučnímu titulu, nýbrž jen proti právnímu jednání, jež je základem exekučního titulu.

Nehrozí však nebezpečí nenahraditelné nebo stěží napravitelné majetkové újmy, domáhá-li se žalobce uspokojení své pohledávky před pohledávkou toho, proti komu odpůřčí žaloba směruje.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, R I 1018/37.)

Srv. rozh. č. 9928, 9448 Sb. n. s.

V exekuční věci vymáhajícího věřitele Josefa T. proti povinné Magdaleně T. pro 600 Kč s přísl., pro něž byla vedena u okresního soudu v Ř., pod E 552/35, exekuce vnucenou dražbou ideální polovice nemovitosti, patřící povinné, navrhla knihovni věřitelka firma M. a J. odklad exekuce podle § 42 č. 1 ex. ř. až do pravoplatného rozhodnutí o její odpůřčí žalobě, kterou podala na vymáhajícího věřitele u krajského soudu v Ch. pod zn. sp. Ck Ia 201/35 a již se domáhá, aby byl